

Z MARYJĄ SŁUCHAMY SŁOWA PANA

Czytanki majowe

Redakcja:
ks. Marek Paluszkiewicz
ks. Mateusz Czubak

Siedlce 2012

25. Specyfika wspólnoty kościelnej

Charakteryzując wspólnotę kościelną, należy zrozumieć, czym w rzeczywistości jest Kościół. Na Soborze Watykańskim II stwierdzono, że: „Kościół to zgromadzenie wierzących w Chrystusa, ukazujący i realizujący tajemnicę miłości Boga, przygotowany w Starym Testamencie, ustanowiony w Nowym, objawiony przez wylanie Ducha, w końcu wieków mający osiągnąć dopełnienie, pochodzi z miłości Ojca, założony przez Chrystusa, zjednoczony w Duchu Świętym, objawiony w dniu Pięćdziesiątnicy”. Celem Kościoła jest uświęcenie ludzi i chwała Boża.

Obrazowo wspólnotę kościelną możemy przedstawić jako spotkanie ludzi zziębniętych przy ognisku, którzy tęsknią za światłem i ciepłem. Takim ogniskiem i światłością świata jest sam Pan Bóg. Stwórca oczekuje naszej odpowiedzi na zaproszenie, aby każdy mógł stopniowo rozgrzewać swoje ręce i serce. Takie spotkanie powoduje dostrzeżenie Kościoła i radość z obecności tych, którzy doświadczyli już bliskości Boga.

Jak zauważył bł. Jan Paweł II, Kościół jest domem słowa Bożego, na wzór pierwszej wspólnoty z Jerozolimy. Zbudowany jest na Piotrze i apostołach, który dziś, poprzez biskupów pozostających w komunii z następcą Piotra, nadal stoi na straży słowa, głosi je i wyjaśnia. „Kościół bowiem to konkretne wspólnoty, stale przeżywające i określające siebie w życiu swych członków i przez to manifestujące nowe życie”.

W Dziejach Apostolskich poznajemy strukturę Kościoła, która oparta jest na czterech duchowych filarach: na wierze apostołów, przekazywanej w żywej Tradycji Kościoła, na wspólnocie braterskiej, Eucharystii i modlitwie (por. Dz 2,42).

Specyfika wspólnoty kościelnej to troska o siebie nawzajem, to odpowiedzialność za brata. W ostatnim Liście na Wielki Post

papież Benedykt XVI zauważa, że należy „dostrzec belkę we własnym oku, zanim zobaczymy drzazgę w oku brata” (por. Łk 6,41). Ojciec Święty zachęca: „aby patrzeć na drugiego człowieka, przede wszystkim na Jezusa, i by troszczyć się o siebie nawzajem, by nie okazywać dystansu, obojętności wobec losu braci. Tymczasem często dominuje postawa przeciwna: obojętność, brak zainteresowania, które rodzą się z egoizmu maskowanego przez pozorne poszanowanie «sfery prywatnej»”.

Szczególnie dzisiaj warto za wszelką cenę otoczyć opieką każdego człowieka, zwłaszcza potrzebującego wsparcia duchowego, zagubionego we współczesnym świecie. Także dzisiaj Bóg prosi nas, abyśmy byli «stróżami» naszych braci (por. Rdz 4,9), abyśmy tworzyli relacje nacechowane wzajemną troskliwością, zabieganiem o dobro drugiego i o jego pełne dobro. Wielkie przykazanie miłości bliźniego nakazuje i apeluje, by mieć świadomość, że jest się odpowiedzialnym za tego, kto tak jak ja jest stworzeniem i dzieckiem Bożym. Wspólnota jest niezbędna również dlatego, aby skutecznie ewangelizować. Bóg potrzebuje bowiem nie tylko świętych jednostek, ale jeszcze bardziej świętych wspólnot. „Po tym poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali” (J 13,35).

Może warto i dzisiaj zapytać siebie, czym dla mnie jest wspólnota kościelna? Jaki jest mój stosunek do niej? Jakie jest w niej moje miejsce? Na ile się z nią identyfikuję?

ks. Sławomir Bylina

26. Przejawy egzystencji i misji Kościoła

„Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,18-20). Powyższe